

[Socialministeren]

Derfor vil jeg selvfølgelig alligevel prøve at svare på nogle af de konkrete spørgsmål, der er rejst, men jeg vil som sagt bare gøre opmærksom på, at jeg er enig i, at der vil være nogle ting, det kunne være relevant at følge op.

Hr. Lenger spurgte direkte, hvad jeg mente med udtrykkene »tillid og respekt« og »aktiv deltagelse i beslutningsprocessen«. Det er mit principielle synspunkt, hvad enten vi taler om handicappede, eller vi taler om andre, der har brug for at bruge det sociale system, at vi skal være fantastisk opmærksomme på og vi skal være meget forsigtige med, at det hele ikke ender i styring og kontrol. Vi skal være fantastisk forsigtige med, at folk ikke bare føler, at de er blevet en sag, at de ikke har nogen indflydelse selv, og at deres egne ønsker faktisk er uden betydning.

Selvfølgelig må en offentlig myndighed, der administrerer offentlige midler, føre en vis form for kontrol, det må vi jo alle sammen sige, når vi administrerer nogle skatte-kroner, men jeg tror også, at man i en række situationer godt kunne være mere tilbageholdende. Det tror jeg man kan i forhold til handicapgrupper, det tror jeg sådan set også man kan i forhold til andre grupper, og man kan under alle omstændigheder gøre sig umage for, at folk i hvert fald forstår, hvad det er, der sker. For én ting er, at man kan have brug for en erklæring, man kan have brug for at føre noget tilsyn, eller hvad det nu er, men så må man gøre sig megen umage med, at folk i hvert tilfælde forstår, hvad det er, der sker. Jeg tror, at noget af det, der kan virke mest umyndiggørende, i virkeligheden er, at man ikke forstår, hvad det er, der foregår, og i øvrigt føler, at der bliver handlet hen over hovedet på én. Så der skal ikke være nogen tvivl om mit synspunkt her.

Jeg kan godt tage et element mere med. Det kan være spørgsmålet om ventetider, som for mig at se i forhold til denne gruppe og i forhold til andre grupper i sig selv i virkeligheden kan være med til at gøre en situation værre.

Der findes selvfølgelig ikke nogen helt firkantet, ensartet, bestemt måde at løse den slags ting på, men jeg vil da godt komme med den tilkendegivelse, at hvis der er mulighed for – det vil typisk vel også være i samarbejde med de lokale myndigheder – at

prøve at se på de forskellige situationer, så vil jeg godt stille mig positivt her.

Den samme positive tilkendegivelse kan jeg komme med i forhold til hr. Lengers andet spørgsmål, nemlig spørgsmålet om inddragelse af de handicappede i den fysiske planlægning. Set ud fra en større samfundspolitisk og økonomisk synsvinkel skulle det jo i virkeligheden netop ikke være noget problem. Mange af disse ting – jeg tror også, at hr. Thør Pedersen var inde på det – betyder fantastisk meget for den handicappedes dagligdag, men hvis vi netop taler om nogle af de ting, som hr. Lenger nævnte, kan ingen jo komme og sige, at der skulle være de store økonomiske og administrativt praktiske indvendinger imod det, og derfor tror jeg, som også hr. Lenger nævnte, at det mere er et holdningssspørgsmål. Der er ikke tale om uvilje eller modvilje, og derfor ville jeg synes, at det var en god ting, at man lokalt i forbindelse med nybyggeri, eller hvad man nu sætter i værk, prøver at tage dette emne op. Det kan der måske så komme en opfordring til. Jeg tror, det er forskelligt, hvordan det fungerer lokalt. Nogle steder er man mere opmærksom på det end andre steder, men jeg er helt med på, at det kan være en af de ting, hvor der måske er brug for, at vi kommer med et lille skub.

Fru Aase Olesen stillede nogle konkrete spørgsmål om den tidlige indsats. Jeg så også et par vældig gode film, der er lavet om det spørgsmål. Man har fra socialstyrelsens side prøvet at følge hele den tankegang op. Jeg har ikke en statistik med her, men det er vores helt klare indtryk, at man er gået helt anderledes aktivt ind i spørgsmålet om den tidlige indsats i forhold til forældre og børn i den situation, og det gør man af menneskelige grunde, men man kan også sige ud fra en samfundsmæssig synsvinkel, at det er til gavn for alle, at man så tidligt som muligt kommer i gang med den indsats. Jeg ved ikke, om der findes statistikker, men vi kan under alle omstændigheder få lidt mere konkret at vide om det ved at prøve at forhøre os og spørge ude omkring hos de decentrale myndigheder.

Fru Aase Olesen nævnte særforborgens udlægning og spurgte, om der var ved at ske en tilbagegang til institutionerne. Jeg har selv set og hørt, at man fra nogle decentrale myndigheders side siger, at vi måske er kommet